

РЕШЕНИЕ

№ 5285

гр. София, 31.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 31.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **1618** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на С. С. С., чрез адв. А. Ч. срещу Решение № 1040-21-716 от 18.12.2019г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което на основание чл.114, ал.2 и 3, вр. Чл.114, ал.2, т.2 от КСО е разпоредено лицето да възстанови добросъвестно полученото обезщетение за временна неработоспособност за периода от 20.06.2017г. до 16.02.2018г., издадени от Ръководителя на контрола по разходите на ДОО.

С жалбата се иска, съдът да отмени оспореното решение и вместо него да се отмени оспореното разпореждане, като неправилно и незаконосъобразно, тъй като е немотивирано. Направено е и алтернативно искане за обявяване на нищожност на същото.

В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът директор на ТП на НОИ - С. – редовно призован, се представлява от юрк. В., която оспорва жалбата и предлага същата да се отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят С. С. С. обжалва разпореждане № РВ-3-21- 00667494/29.10.2019 г. на

ръководителя на контрола по разходите на ДОО, с което е постановено същият да възстанови добросъвестно получено парично обезщетение за временна неработоспособност за периода от 20.06.2017 г. до 16.02.2018 г. в размер на 1007.06 лв. Посочената сума представлява неоснователно изплатено в по-висок размер парично обезщетение по болнични листове, представени през 2017 г. и 2018 г. от [фирма] и [фирма], и произтича от данните за осигурителен стаж и доход, подадени от [фирма] за период от време, който попада в базисния период, от който са били изчислени паричните обезщетения. След като при осъществяван последващ контрол по разходите на ДОО на [фирма] е установено, че дружеството не е упражнявало дейност, респ. такава не е извършвана от лицата за които са подадени данни в Регистъра на трудовите договори за сключени трудови договори са предприети действия за заличаване на данните по реда на Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица (отм.).

Разпореждането е потвърдено с решение на Директора на ТП на НОИ, предмет на оспорване в настоящото съдебно производство.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд - София-град направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в 14-дневния преклузивен срок по чл.149, ал. 1 от АПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО - Директор на ТП на НОИ, в кръга на правомощията му, като е спазена изискуемата писмена форма и са съобразени материалноправните и процесуалните разпоредби.

Неотносими в случая са възраженията на жалбоподателя касателно издадено на 07.06.2019 г. разпореждане, което е отменено с решение № 1040-21-455/24.09.2019 г. на директора на ТП на НОИ-С. град, тъй като същите касаят административни актове, които не са предмет на разглеждане по настоящото дело. Само за сведение следва да се посочи, че с цитираното решение е отменено разпореждане, с което е прието, че С. С. е бил недобросъвестен при неоснователното получаване на паричното обезщетение, като контролният орган е приел, че не са налице достатъчно доказателства, обосноваващи недобросъвестност предвид, че преизчисляването на размера на паричните обезщетения произтича от заличаване на данни за осигурителен стаж и доход, подавани от осигурителя, които са били служебно заличени. В тази връзка от жалбоподателя са били изискани допълнително сведения и документи, което е сторено с издаване на задължителни предписания за представяне на такива. В резултат на това е прието, че няма категорични данни за недобросъвестност на лицето и при издаване на разпореждане № РВ-3- 21-00667494/29.10.2019 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО е постановено, че обезщетението подлежи на възстановяване по реда на чл.114, ал.2, т.2 от КСО, е който е предвидено възстановяване на добросъвестно получени, но неследващи се в първоначално определения размер обезщетения от ДОО.

Предвид еднаквата фактическа обстановка мотивите, изложени в разпореждането са почти идентични с тези в разпореждането, издадено на 07.06.2019 г., но е променено правното основание, съгласно което е прието, че сумите са добросъвестно получени от С. С. и подлежи на възстановяване само главницата (до изтичане на срока за

доброволно изпълнение).

Предвид изложеното, категорично неоснователно е твърдението, за съществено процесуално нарушение, изразяващо се в това, че при идентични разпореждания са постановени две решения от директора на ТП на НОИ-С. град, които си противоречат. С оспореното пред настоящата инстанция Решение № 1040-21-716/18.12.2019 г. на Директора на ТП на НОИ - С.-град е разгледано разпореждане, издадено на различно правно основание, което според контролния административен орган се явява законосъобразно, предвид че не са установени категорични доказателства за недобросъвестно поведение от страна на лицето.

Неоснователна се явява и претенцията на жалбоподателя, че при приключили производства по отпускане и изплащане на паричните обезщетения и липсата на регламентиран в КСО процесуален ред за възобновяването им приложение следва да намерят разпоредбите на чл.99-102 от АПК.

Съгласно установения ред в КСО и Наредбата за паричните обезщетения и помощи от ДОО (ПОПДОО) не е предвидено по представените болнични листове постановяване на административен акт - разпореждане за отпускане на парично обезщетение за временна неработоспособност, с което да се определя размер и срок за изплащане на обезщетението.

Съгласно чл.5, ал.6, изр. поел. от КСО, чл.54к от КСО и чл.1, ал.2 от НПОПДОО, преценка на правото и изчисляването на размера на паричното обезщетение става въз основа на данните за осигурителен стаж и доход, подадени от осигурителя за срока на временната неработоспособност, определен с болничен лист, издаден от органите на медицинската експертиза. В тази връзка не е налице акт за отпускане, който следва да бъде отменен, за да се постанови разпореждане за възстановяване на сумите. С разпоредбата на чл.117, ал.

1. т. 1 от КСО е предвидена възможност за подаване на жалби срещу неправилно определяне или изплащане на парични обезщетения по глава четвърта.

Предвид изложеното, в случая не се касае за възобновяване на производството по реда на чл.103 от АПК във вр. с чл.99, т.2 от АПК, което е от компетентността на по-горестоящия административен орган, предвид че се отнася за определяне на парично обезщетение за временна неработоспособност, подлежащо на оспорване по административен ред, а за производство по чл.114 от КСО, което е специално производство по КСО, и което длъжностното лице на което е възложен контрола по разходите на ДОО е задължено да инициира и проведе в хипотезата на чл.114, ал.2, т.2 от КСО. В случая не е налице празнота по смисъла на чл.46, ал.2 от ЗНА, която налага субсидиарно приложение на АПК. След като законодателят е обвързал изплащането на обезщетенията от ДОО е данните в Р., подавани от осигурителите е предвидил и правната възможност и задължение за преразглеждане на правото и размера на съответното обезщетение при промяна на тези данни.

Съдът намира за неоснователно и твърдението за допуснато съществено процесуално нарушение при издаване на разпореждане № РВ-3-21-00667494/29.10.2019 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО, изразяващо се в липсата на конкретизирано правно основание за постановяване на административния акт и непосочване на ЕГН на лицето, които обуславяли непълнота и неяснота на издадения административен акт, което го правело незаконосъобразен.

Съгласно трайно установената съдебна практика, за съществено се приема само това процесуално нарушение, което е от такова естество, че ако не беше допуснато би

довело до промяна на крайното волеизявление на административния орган.

В случая, макар и в диспозитивната част на разпореждането да липсва конкретизация на хипотезата на чл.114, ал.2 от КСО такава е посочена и обоснована в мотивите на разпореждането - чл.114, ал.2, т.2 от КСО, в които е посочено и ЕГН на лицето.

Видно от предявените по административен и съдебен ред жалби правото на защита на С. С. е своевременно и адекватно упражнено при съобразяване с мотивите за издаване на административните актове. В тази връзка дори да се приеме, че са налице допуснати неточности в диспозитива на разпореждането, те не могат да се определят като съществени процесуални нарушения, които са довели до неяснота, която е засегнала правото на защита на лицето, още по-малко като такива, които обуславят незаконосъобразността на административния акт.

Неоснователно е твърдението за допуснато процесуално нарушение на чл.26 от АПК като жалбоподателят не е бил уведомен за започналото производство по издаване на разпореждането и не му е била предоставена възможност да представи доказателства и да изиска събирането на такива.

В случая, жалбоподателят не прави разлика между административното производство по извършване на проверка на контрола по разходите на ДОО на осигурителя [фирма] и производството по издаване на разпореждането за възстановяване на суми.

В производството по извършване на проверка по разходите при осигурителя [фирма] С. С. не е бил страна (в този см. Решение № 10036/22.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 14293/2019 г.).

Жалбоподателят не уточнява в жалбата си, че при посещенията си в ТП на НОИ- С. град адв. Ч. е изисквал да му бъде предоставена административната преписка по проверката на осигурителя [фирма], по която доверителят му не е бил страна.

Следва да бъде посочено, че е писмо изх. № 1012-21-980#1/10.07.2019 г. до съдебния адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1 на представляващия жалбоподателя, адв. А. Ч. е поискано С. С. С. да представи документи и да се яви в ТП на НОИ - С. град за деклариране на факти и обстоятелства, относно основание за осигуряване по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО чрез [фирма]. С молба вх. № 1012-21-980#2/19.08.2019 г. в деловодството на ТП на НОИ - С. град за С. С. С., от адв. А. Ч. са представени следните документи: декларация / оригинал / попълнена от името на С. С., копие на трудов договор № 085/15.07.2016 г.; копие на фишове за месец 07, 08, 09, 10, 11 и 12.2016 г. В писмено обяснение вх. № 1012-21-980#2 от 19.08.2019 г., жалбоподателят собственоръчно е посочил, че адрес на работно му място е бил складова база на бул. Р., без да уточнява конкретен номер и място; не знае никакви контактни данни на [фирма], вписано е, че имало господин на име И., не е дадена повече информация, за изясняване на действителната фактическа обстановка досежно правоотношение на жалбоподателя с [фирма].

Предвид изложеното, се установява, че жалбоподателят е бил уведомен и му е била предоставена възможност да предостави информация и доказателства в хода на административното производство по постановяване на разпореждането за възстановяване на суми.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че не били изяснени фактите относно извършеното административно производство по проверка на [фирма], което водело до непълнота, неяснота и неаргументираност на обжалвания акт.

В хипотезата на административно производство по издаване на задължителни предписания на осигурител лицата, за които от последния са подавани данни по чл. 5,

ал. 4 от КСО, не се явяват заинтересовани по смисъла на чл. 168 от АПК, тъй като техните права са защитени по друг ред - чрез възможност за обжалване по чл. 117, ал. 1 и чл. 118, ал. 1 от КСО на касаещото ги разпореждане, издадено във връзка със задължителните предписания.

Относим в случая е и чл. 11 от Наредба Н-8 от 29.12.2005 г., съгласно който задължените лица по Наредбата са длъжни да запознават осигурените лица със съдържанието на предоставената за тях информация, когато лицата отправят искане за това. Понятието „задължено лице“ е дефинирано в § 2, т. 3 от ДР на Наредба № Н-8/29.12.2005 г., според която такова е работодател, осигурител, клон, поделение, осигурителна каса, самоосигуряващо се лице, лице по чл. 4, ал. 9 от КСО и/или лице, което внася осигурителни вноски по реда на чл. 9а от КСО. От цитираните правни норми е видно, че задължението за информиране на осигурените относно подаваните данни е на осигурителя, а не на административния орган, като това информиране не е по силата на закона, а след изрично отправено искане за това от осигуреното лице.

С оглед осъществяване на контрол по спазването на осигурителното законодателство, със Заповед № ЗР-5-21-00257640/28.04.2017 г. на ръководителя на ТП на НОИ С. - град е възложено да се извърши проверка от контролните органи на НОИ на [фирма]. В тази връзка е изготвен Протокол № ПТ-5-21-00273160/12.06.2017 г., според който при посещения адрес на осигурителя е установено, че дружеството е непознато на живеещите от 6 години на адреса. В отговор на поискано съдействие от СДВР, с писмо с вх. № 1029-21-3838#399/19.07.2017 г. ГП на НОИ С. - град е уведомено, че С. В. И. - управител на [фирма], е починала на 15.07.2016 г.

В рамките на извършваната проверка е поискана информация от НАП. В отговор с писмо с вх. № 1029-21-3838#423/10.08.2017 г. ТП на НОИ С. - град е уведомено, че за 2015 г. и 2016 г. от [фирма] не са подавани годишни данъчни декларации и годишни финансови отчети.

В рамките на извършваната проверка е поискана информация за дружеството и от ИА „Главна инспекция по труда“ /ГИТ/, предвид обстоятелството, че след 15.07.2016 г. /датата на смъртта на едноличната собственичка и управител на [фирма]/ от дружеството са подавани данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за 52 лица, изплащани са парични обезщетения за временна неработоспособност поради заболяване, бременност и раждане на 5 лица и парични обезщетения за безработица на 38 лица. С писмо с изх. № 17250899/27.09.2017 г. от ГИТ уведомяват, че Х. М. И. - дъщеря на С. В. И., и М. М. И. - неин син, са декларирали, че не знаят майка им да е имала фирма и не са упълномощавали никого във връзка с такава фирма. Със заявление А. М. Х. - син на С. В. И., заявява, че също не знае тя да е имала фирма, не е разписвал документи от името на фирмата, не е приемал или отказвал наследство. Приложено е и писмо от НАП, според което за периода от 15.07.2016 г. до 14.08.2017 г. уведомленията по чл. 62, ал. 5 от КТ са подавани по електронен път от управителя на дружеството - С. В. И.. Във връзка с установеното, ГИТ е сигнализирала С., като в сигнала до С. е посочено, че в тримесечен срок след смъртта на управителя на дружеството в ТР не е вписан нов и че след смъртта на управителя и едноличен собственик на дружеството са подавани уведомления за регистрация за сключени от дружеството трудови договори и за тяхното прекратяване.

За резултатите от извършената проверка от контролните органи на НОИ е изготвен Констативен протокол № КВ-5-21-00532644/05.03.2019 г. и са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00539203/18.03.2019 г. на основание чл. 3, ал. 13 от Наредба

№ Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените от тях лица, както и от самоосигуряващите се лица да се заличат данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, касаещи 113 лица, вкл. и С. С. С..

Следва да бъде посочено, че от С. С. е била изисквана информация относно полагания от него труд в [фирма], но в декларацията си той не дава никакви конкретни данни, които могат да бъдат проверени и по обективен начин да се установи дали действително е упражнявал трудова дейност.

С. С. е представил копие на трудов договор № 085/15.07.2016 г., сключен с [фирма], подписан от представляващата дружеството С. В. И. в деня на нейната смърт.

В хода на настоящото производство с оглед откриване на производство по оспорване на неистинността му, от жалбоподателя е изисквано да представи оригинала на договора. Въпреки изричните указания, дадени от съда, оригинал на договора не беше представен, поради същият не следва да бъде кредитиран от съда при преценка на основателността на жалбата.

Неоснователно жалбоподателят твърди, че заличаването на осигурителна информация на основание Наредба Н-8/29.12.2005 г. на министъра на финансите, противоречало на нормативен акт от по-висока степен - на чл. 168 от АПК е изискването в административното производство да се осигури участие на заинтересованото лице, чиито права и интереси са засегнати.

В Решение № 10036/22.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 14293/2019 г. ВАС приема, че „не е допуснато в административното производство твърдяното от касаторите съществено процесуално нарушение по чл. 168, ал. 4 АПК, а именно - неуведомяване на П. П. по реда на чл. 26, ал. 1 АПК за започването му, в резултат на което тя е била лишена от възможността да участва като страна. Страни в административното производство по издаването на задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 КСО за спазване разпоредбите на КСО /в случая за коригиране на данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО/ са контролният орган и осигурителят и само осигурителят е адресат на издадените от контролния орган задължителни предписания“. Издадено в тази връзка разпореждане „подлежи на обжалване по реда на чл. 117, ал. 1 и чл. 118, ал. 1 КСО. Следователно, твърдението в касационната жалба, че поради административното производство по издаване на задължителните предписания ...тя /касаторката/ е трябвало да участва в него, е неоснователно. Правото ѝ на обезщетение не е накърнено от издадените на осигурителя задължителни предписания и за нея е налице друг, регламентиран в закона ред за тяхната защита, а именно чрез обжалването на разпореждането“. В тази връзка ВАС приема, че АССГ неправилно е конституирал касаторката като заинтересована страна.

От посоченото е видно, че в случая не са нарушени чл. 168 от АПК и чл. 26 от АПК. Както приема и ВАС, в хипотезата на административно

производство по издаване на задължителни предписания на осигурител лицата, за които от последния са подавани данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, не се явяват заинтересовани по смисъла на чл. 168 от АПК, тъй като техните права са защитени по друг ред - чрез възможност за обжалване по чл. 117, ал. 1 и чл. 118, ал. 1 от КСО на касаещото ги разпореждане, издадено във връзка със задължителните предписания.

Следователно твърденията, че нямало индивидуален административен акт за заличаването на данните, който бил задължителен, и изискуемата по чл. 3, ал. 13 от Наредба Н-8 от 2005 г. декларация обр. № 1, както и че ТП на НОИ С. - град извършило незаконосъобразна намеса и заличаване на данни от база данни собственост на трето лице - НАП, за неправилни и неоснователни, и целят само и единствено изместване на предмета на спора от преценката досежно законосъобразното постановяване на разпореждане за възстановяване на суми при приключило производство по заличаване на данни в Р., които са предпоставка за ползване на осигурителни права към друго производство - това по заличаването на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО след издадени задължителни предписания на дружеството, в което жалбоподателят не е страна.

Посочената декларация обр. № 1 касае само и единствено [фирма], тъй като е с оглед административно производство, по което страна е дружеството, а нито жалбоподателят, нито неговият процесуален представител са негови пълномощници.

Никъде в националната правна уредба не се съдържа изискване за издаването на ИАА относно заличаване на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО. Данните по чл. 5, ал. 4 от КСО са база данни, въз основа на която се изчисляват парични обезщетения по КСО /по арг. от чл. 54к и чл. 54л от КСО/, но същите не създават права по КСО на лицата - такива възникват при извършвана трудова дейност /по арг. от § 1, т. 3 от ДР на КСО/. Периодичното представяне в НАП от осигурителите, осигурителните каси, самоосигуряващите се лица и работодателите на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО също не е обвързано с издаването на индивидуален административен акт, а е с декларации по приложимата в случая Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, като при това представяне на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО липсва предварителен контрол.

В същото време в Наредбата са предвидени процедури за коригиране от работодателите и осигурителите на подадените от тях декларации с код корекция, както и за заличаване на подадените от тях данни с код заличаване до 30 април на годината, следваща годината, за която се отнасят /чл. 6а, ал. 1, ал. 2 и ал. 5 от Наредбата/, отново без

индивидуален административен акт. С оглед защита на фондовете на ДОО, респективно - на осигурените лица, законодателят е предвидил последващ контрол на подадените от работодателите и осигурителите данни, като при установяване на неправилно и незаконосъобразно подадени данни по чл. 5, ал. 4 от КСО се издават задължителни за работодателите и осигурителите предписания. Именно задължителните предписания представляват административен акт, за който е предвидена възможност да бъде оспорен от неговия адресат - осигурителят. В чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. е предвидено, че ако влязло в сила задължително предписание по чл. 108, ал. 1 и 3 от КСО за заличаване на данни, подадени с декларация обр. № 1, не е изпълнено, НОИ заличава служебно същите данни с подаване на декларация обр. № 1 на електронен носител.

От цитираните правни норми е видно, че текущото подаване и коригиране на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО не е свързано с издаването на ИАА, поради което такъв не може и не следва да бъде представян. От друга страна, коригиране и заличаване на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО може да бъде извършвано и от задължените лица, които са ги подали, и от контролни органи чрез задължителни предписания, което отново доказва, че е налице база данни, която може да бъде променяна по регламентирания в закона ред.

Коментиранията база данни не е собственост на НАП, както се твърди в жалбата, тъй като в този случай не би била възможна каквато и да е промяна в същата без изричната санкция на НАП, а както бе посочено - до 30 април на годината, следваща годината, за която се отнасят, работодателите и осигурителите могат по своя инициатива да коригират и заличават подадените от тях декларации с код корекция и с декларации с код заличаване.

НОИ по силата на цитирания чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. е овластен да заличава служебно данни, за които са дадени влезли в сила задължителни предписания за заличаване. В този смисъл - налице е законово регламентирано правомощие на НОИ служебно да заличава данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, като предпоставката за това са влезли в сила и неизпълнени задължителни предписания. В този случай, при установено незаконосъобразно подаване на данни за осигуряване именно НОИ е институцията, която следва да охранява фондовете на ДОО от злоупотреби, предвид изчисляването на парични обезщетения по КСО по оглед данните по чл. 5, ал. 4 от КСО.

По отношение на твърдението на жалбоподателя, че е отговарял на изискванията на чл.40, ал.1 от КСО към датата на настъпване на неработоспособността по представените болнични листове и е имал право на парично обезщетение за временна неработоспособност (неправилно в жалбата е посочено парично обезщетение за

безработица) следва да бъде отбелязано, че некоректно се сочи като предпоставки за правата по чл.40, ал.1 от КСО да е налице 6 месеца трудов стаж и да не е придобито право на пенсия.

Разпоредбата на чл.40, ал.1 от КСО съдържа две кумулативни предпоставките за отпускане на обезщетението, които следва да са налице, а именно: лицето да е осигурено за риска общо заболяване и майчинство към датата на настъпване на неработоспособността и да има най-малко 6 -месеца осигурителен стаж за този риск.

В случая, правилно е прието че С. С. е имал право на паричните обезщетения, но те са били изчислени и от данните за осигурителен доход, подадени от [фирма], които са били заличени, което е наложило преизчисляването им и възстановяване на неоснователно изплатената в повече сума.

Изцяло неоснователно и необосновано е твърдението за нищожност на разпореждане № РВ-3-21-00667494/29.10.2019 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО, тъй като не може да се отмени „разпореждане за предоставяне на парично обезщетение за безработица“ преди да се възобнови административното производство по отпускането му, а такъв ИАА от по-горестоящи ръководител не е издаван и не е връчван“. В тази връзка жалбоподателят се позовава на преклузивния срок по чл.102 от АПК във вр. с чл.99, т.2 от АПК.

В случая, както бе изтъкнато по-горе, се касае за парично обезщетение за временна неработоспособност (ПОВН), а не за обезщетение за безработица. С оглед, че това е краткосрочно осигурително плащане, което следва да се извърши в кратък срок от постъпване на болничния лист и данните от осигурителя, попълнени в удостоверението към болничния лист, преценката на правото и изчисляването на размера на ПОВН по представения болничен лист става въз основа на данните за осигурителен стаж и доход в Регистъра на осигурените лица и другите регистри, поддържани от НАП (чл.1, ал.2 т НПОПДОО) и се изплаща без да се издава ИАА за определяне на правото и размера. В тази връзка, административен акт за възобновяване и отмяна на този за отпускане на обезщетението не се издават, а по реда на чл.114 от КСО се постановява разпореждане за възстановяване на неоснователно изплатените суми, които се определят по данните за размера на изплатените парични обезщетения, съдържащи се в информационната система на НОИ.

Обясненията и възраженията на адресата на акта имат значение за изясняване на фактите и обстоятелствата при преценка на относно добросъвестността, респ. недобросъвестността на лицето, която е от значене за издаване на разпореждането за възстановяване на суми и прилагането съответно на чл.114, ал.1 или чл.114, ал.2 от КСО.

В случая разпореждане № РВ-3-21-00667494/29.10.2019 г. е издадено за

събиране на добросъвестно получено парично обезщетение и произтича от обстоятелството, че основанието, довело до издаване на разпореждането за възстановяване са новите данни в Р.. Същото е постановено след изясняване на фактите и обстоятелствата при извършения последващ контрол на осигурителя [фирма], довел до заличаване на данни в регистъра. С оглед промяната на данните в Р. досежно осигурителния стаж и доход на С. С. са налице нови данни по смисъла на чл.114, ал. 2, т. 2 от КСО, които имат значение за определяне на размера на изплатеното ПОВН. В тази хипотеза, макар и добросъвестно, лицето следва да възстанови полученото в по-висок, недължим размер обезщетение.

С оглед всичко изложено жалбата на С. С. С. се явява неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК, направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и същото следва да се присъди в размер на 100.00 лв. на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл.37 от ЗПП, вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр.с чл.144 от АПК.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. С., чрез адв. А. Ч. срещу Решение № 1040-21-716 от 18.12.2019г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което на основание чл.114, ал.2 и 3, вр. Чл.114, ал.2, т.2 от КСО е разпоредено лицето да възстанови добросъвестно полученото обезщетение за временна неработоспособност за периода от 20.06.2017г. до 16.02.2018г., издадени от Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, като неоснователна.

ОСЪЖДА С. С. С., да заплати по сметката на ТП на НОИ – [населено място], сумата в размер на 100.00 лв. / сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: